

ДУХОВНИ РАЗМИСЛИ

Трифон ТРИФОНОВ

През последните години нашумя един термин - постмодерен човек. Постмодерният човек е сензитивен, оформен най-вече под влияние на телевизията, суверен е, практичен, незаинтересован толкова от истината, колкото от това, дали тя действа и дали от нея има полза.

Много са факторите, допринасящи за промяната на човека, защото живеем в динамична, бързо развиваща се среда. На всеки два-три години се мени начинът на мислене на човечеството. Хората трудно се настройват. Това води до конфликти между поколенията. Влияние оказва и несигурността - липсата на осигуровки, безработицата, стресът... При работещите тежестта идва от големата ангажираност и експлоатиранието им, особено в частния сектор. Всички сме свидетели на това, как хората се затварят в себе си.

Пред нас като църква, стои актуалният въпрос: как да отговорим на тези изисквания на времето, за да бъдем "ангелът... който има голяма власт; и земята се просвети от неговата слава" (Откровение 18:1).

В 1 Летописи 12:32 се говори за исахарците, "мъже, които разбираха времената, та знаеха как трябва да постъпва Израил". Никое време не е изисквало толкова мъдрост, както нашето. Светът става все по-многообразен, хората все по-големи индивидуалисти и ние трябва да се запитаме отговаряме ли на изискванията на времето, в което живеем.

Божият план е църквата да има ръководна роля в оформянето на мисленето на обществото, а не да е в положение на догонваща, за да отговори на съвременните стандарти.

Какъв е постмодерният човек

и как църквата да го достигне?

Той е сензитивен.

В църквата се нуждае да види модерно богослужение, повече песни (и то не с мелодии, които звучат архаично), ведро обстановка на радост. Строго сериозните и затворени в себе си физиономии са пряк повик към него, че е неприет и мястото му не е сред дадено общество. Изумих се, когато научих за едно психологическо изследване, което показваше, че човек решава през първите десет (!) секунди дали ще бъде член на едно общество, или не.

Еднотипността също убива църквата - бавно, но

сигурно. Църкви, които не си менят методите, ще бъдат приемани от все по-малка и по-малка група хора, и

лене на съвременния човек се определя от телевизията. Това означава, че истината е по-лесно възприема

ги измолим от Него? Вярвам, че с приближаването на края на времето Той ще действа по невероятни на

може да прекара в сън или сред природата и да си каже: "Така се чувствам добре и не нарушавам Божиата заповед!"

Смуцаващото в това изказване е липсата на поемане на отговорност за някоя служба. Съвременните хора не се ангажират с нищо. Цяло чудо е в една църква да има повече от 10% активни църковни членове. Това трябва да ни накара да се учим повече да мотивираме, отколкото да изискваме.

Той няма чувство на принадлежност.

За него не е толкова важно дали е член на църквата, или не - "Нали идвам на богослужения - това е достатъчно!" Така избягва и по-голямата ангажираност и отговорност, която би носел, ако е църковен член.

Той е чувствителен.

Имаме нужда от преодоляване на учителския манталитет на поучаване. Хората не обичат да бъдат учени. За тях е ценно само това, което сами са открили. Ние трябва да ги водим към техните решения, а не да им даваме готови такива, които ще ги подразнят, колкото и да са

И ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВАТА НА НОВОТО ВРЕМЕ

то обикновено от по-възрастните. А младите ще търсят навън по-вълнуващи преживявания.

Той е оформен от телевизията.

Начинът му на възприемане се базира на образност и динамичност. Трябва да си дадем сметка, че от 50 години типът на мис-

на чрез визуални материали. Както сега, така и за бъдеще, все по-голямо значение ще има използването на техника в начина на поднасяне на Словото. Все повече ще се търсят нетрадиционни методи.

Той е суверен.

Постмодерните църкви печелят с теорията за докосването. Дълго време мислех, че ще има отлив от харизматичните общества към нашето, но това не става. Този отлив се наблюдаваше преди десет години у хора, които търсеха истината такава, каквато е, но сега не е така, въпреки че ние я познаваме много по-добре от другите. Какво ги задържа? - "чудесата на докосването, преживявания със Святия Дух", езици, видения, изцеления... Смуцават ни изрази, като: "Даде ми се", "Откри ми се", "Бог ме докосна"...

Ние знаем за предупреждението на Духа на пророчеството за фалшиви чудеса и не можем да работим по този метод. Това не е центърът на нашата вяра. Но остава въпросът все пак Бог действа ли чрез чудеса в наши дни и можем ли да

чини. Нека не се страхуваме да се уповаваме и да очакваме от Него това. За пасторите и старейшините ясно е посочен библейският метод на помазването.

Той е практичен

и не е заинтересован толкова от истината, колкото от нейната полезност.

За него няма абсолютна истина. Всичко е относително. Постмодерният човек по-скоро пита: "Какво правите за хората?", а не: "Каква истина проповядвате?" Благотворителността, здравните изложения, семинарите за семействата и др. по косвен начин ще привличат вниманието и към библейските истини. Църкви, които са затворени в рамките на своите богослужения, все повече ще губят членове и няма да имат никакъв прираст. Нашият девиз трябва да е: "Да идем!"

Той има себичен и егоистичен начин на мислене.

Това е типично за индивидуалиста. Съботата

правилни.

Той е индивидуалист.

Трудно се влияе от авторитети и няма съзнание за общност и отговорност към средата, в която се намира. В църквата все повече чуват изрази като: "Аз си знам! Вие с мен не се занимавайте!" Ако трябва да избере между това, да се откаже от някоя слабост, за да не влияе на обществото отрицателно, и любовта си към слабостта, обикновено избира слабостта и не се поддава на увещания. Става все по-нормално в обществото всеки да е странен по своему, въпреки че поветото хора не биха одобрили такова поведение. Говори се за все по-голяма толерантност.

В края ще припомним думите на Исус в Матей 24:37-41: "И както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Защото, както и в ония дни преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не усетиха, докато дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син. Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ."

Исус предсказа, че в края на времето хората все повече ще изгубват от погледа си духовните ценности. Ние трябва да бъдем мъдри и инициативни да ги изграждаме у тях.

Трябва да се пазим от крайностите на либерализма и закостенелостта на консерватизма. Слабата страна на либерализма е беззаконието и лесното християнство. Такова Христос не е проповядвал. Слабата страна на консерватизма е неговата неактуалност и липсата на желание за промяна и възприемане на новостите. Нека признаем пред себе си, че като църква имаме склонност по-скоро към консерватизма. Колко е важно да разграничим кое е непроменящ се принцип и кое норма, която варира според нуждата на обществото.

Вярвам в Божия промисъл и призвание за Негово общество. Вярвам, че Бог винаги е имал хора, които е използвал, и че това сме ние - Неговата църква.

Най-продаваната книга се чете най-малко

Според социологическо проучване на *Barna Group* 42% от участниците в анкетата заявяват, че четенето на Библията е много важно за тях, но по-малко от 50% анкетирани в друго изследване, проведено от Галп, могат да кажат името на първата книга от Библията.

Пресметнато между читателите на Библията, средното прекарано време за четене на свещената книга е по-малко от 7 минути на ден (*Barna Group*). А среднестатистическата личност прекарва почти 5 часа на ден в гледане на телевизия (*Communication Industry Forecast&Report*).

Трифон Трифонов е роден на 9 юли 1971 г. в Ямбол. Завършил е специалността „Оператор на биотехнологични процеси“ в ХТИ София. Със съпругата му Радостина имат две деца. Член е на адвентната църква от 1992 г. Три години по-късно е назначен за неин служител. Обслужвал е църквите в Радомир, Горна Оряховица, Плевен, Буковлък. Сега работи в района на Враца, Мездра, Бяла Слатина и Берковица. Неговата слабост, както сам споделя, са евангелизациите.